

במברק שקבלתי היו מלים ספורות: "בוא מיד, סבתא נפטרה..." לא ידעתי נפשי מרוב צער. נזכרתי בדבריה: "שבעתי ימים, כבר זכיתי להכל בחיי, זכיתי לראות מדינה יהודית, צבא יהודי ואף לבחור לפרלמנט יהודי זכיתי, שבעתי חיים, עייפתי, עייפתי..."

לא מצאתי נוחם בכך שסבתא מצאה מנוחה לנפשה היגעה. ידעתי שיום אחד ניפרד, אך חשבתי וקיויתי שזה יהיה בעתיד הרחוק רחוק, עוד היה לה הרבה, הרבה מקום בתוכנו, עוד היה לה הרבה לספר, עוד לא נפרדנו...

יוסי

כולנו זוכרים את סבתא מוריה כאשה קטנה, שברירית, עדינה ותמיד מסודרת ומצוחצחת.

אשה אינטליגנטית ובעלת חוש צדק ומוסר שהשתדלה להנחילם לנכדיה בדרכיה השונות — אם בסיפורים, אם במשלים או בהמלצה לקריאת ספר לאחר שהיא ישבה עד השעות הקטנות של הלילה וקראה בו לאור מנורת הנפט. היום, כאשר אני כבר גס-כן סבתא ולא "הנכדה הקטנה", וכשאני מסתכלת אחורה — אני יכולה, רק כעת, להעריך את האישיות הזו שבאה מרוסיה — אחרי שרכשה השכלה שלא היתה מקובלת אז לבנות — וארבעה ילדים קטנים עמה, אל "ארץ לא נושבת" עם כל התלאות הכרוכות בכך, בלי משפחתה וחוג ידידיה ומכריה מרוסיה, שתוכל להשיח לבה בפניהם ולשתפם בדאגותיה ושמחותיה. ולמרות זאת, למרות קשיי החיים שעברו עליה ידעה לשמור, לטפח ולהעניק מסגולותיה לכול הסובבים אותה. אילו היתה יכולה לראות כיום את צאצאי משפחתה